

Arrest

nr. 348 514 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 2002 in Nazran, Ingoesjetië.

U bent religieus gehuwd met I. Y. U. (...) (cg: (...)) in juli of augustus 2021. Samen hebben jullie één dochter: K. Y. I. (...) (°(...) april 2022). U bent momenteel in verwachting van een tweede kindje.

U heeft uw middelbaar onderwijs afgewerkt. U voltooide een cursus als patissier en erna reisde u naar Polen met een werkvisum in maart 2021. In Polen werkte u in een magazijn in Opole. Een verre bloedverwante van u, Z. D. (...), ging voordien al in Polen werken, daarom lieten uw ouders u naar Polen gaan. U woonde van maart 2021 tot juli 2021 in Polen. Van juli 2021 tot oktober 2021 keerde u terug naar Nazran, Ingoesjetië. Hier woonde u tot uw vertrek naar België.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan: U woont van maart 2021 tot juli 2021 in Polen en u leert intussen uw huidige man kennen die in België leeft. Jullie zijn aan het daten en u wordt zwanger van hem. U ontdekt de zwangerschap wanneer u terug in Ingoesjetië bent.

Uw man zegt dat jullie zo snel mogelijk moeten trouwen. U vertelt over uw relatie en over uw zwangerschap aan uw moeder, echter reageert zij slecht op dit nieuws. Uw moeder vertelt u dat ze u zou helpen trouwen zodat u zo snel mogelijk weg zou zijn zodanig dat ze aan niemand zou moeten uitleggen dat u vermoord bent wegens uw zwangerschap van een buitenechtelijk kind. Uw moeder vertelt over uw zwangerschap aan uw neef, die tevens procureur is, omdat ze een goede band heeft met hem en zijn hulp nodig heeft om uw documenten te regelen zodanig dat u naar België kan reizen. U heeft namelijk zo snel mogelijk een nieuw internationaal paspoort nodig en uw neef beschikt over connecties die dit kunnen regelen. Uw neef komt langs bij jullie thuis wanneer uw vader niet thuis is en straft u door middel van elektrische schokken toe te dienen met een machine waarover hij beschikt. De elektrische schokken worden u toegediend omdat u voor schaamte zou gezorgd hebben in uw familie. Uw neef dreigt dat indien u zou schreeuwen of als uw moeder zou tussenkomen, hij u of uw moeder zou neerschieten. Ergens tussen juli en augustus 2021 huwt u vanop afstand religieus met uw huidige man. U was thuis in Ingoesjetië en uw man was in België. Rondom 26 oktober 2021 reist u met de wagen van Ingoesjetië via Wit-Rusland naar Polen, waar u in Terespol toekomt op 29 oktober 2021. U blijft een aantal dagen in Polen omdat de reis u heel ziek maakte. Begin november 2021 komt u aan in België.

Met uw moeder heeft u soms contact maar ze verwijt u dat u een verschrikkelijke dochter bent. Uw vader ontdekt ondertussen ook dat u zwanger was voor het huwelijk aangezien u in november 2021 aankomt in België en in april 2022 al bevalt van uw dochter. Hij zegt dat hij u meteen had vermoord als hij het ervoor had geweten van uw zwangerschap. Enkele naasten zijn ook op de hoogte van de situatie, maar de familiekring wil vooral dat het geheim blijft.

Bij terugkeer naar Ingoesjetië vreest u geen mogelijkheid te hebben om te werken, te studeren, om uzelf te ontwikkelen omdat u door uw familie constant gecontroleerd zou worden. Bovendien haalt u aan dat als u in Ingoesjetië was gebleven en daar ongetrouwd een kind zou gekregen hebben, u uitgehuwelijkt zou geweest zijn aan een oudere man, alsook ging u uw kind aan de familie van de vader moeten afstaan.

U dient uw verzoek om internationale bescherming in op 22 augustus 2022.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw origineel internationaal paspoort, uw geboorteakte en een uittreksel van de geboorteakte van uw dochter, K. I. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS stelt vast dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming. U vertrok namelijk eind oktober 2021 uit Ingoesjetië en u diende pas een verzoek om internationale bescherming in op 22 augustus 2022.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen gelet op de door u vooropgestelde ernstige feiten in uw land van herkomst, namelijk dat u door uw neef met de dood werd bedreigd en dat u door hem werd geëlectrocuteerd doordat u zwanger werd voor het huwelijk (npo 2, pp. 14-15), getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Bovendien kennen uw man en uw schoonfamilie de procedure betreffende internationale bescherming gezien zij deze procedure jaren geleden ook hebben doorlopen, erkende vluchtelingen zijn sinds 2012 en sindsdien in België woonachtig zijn. Waar u als verschoning inroept dat u dacht dat u uw papieren zou kunnen krijgen als u met uw man trouwt en dat u dacht dat u uw verblijf via de gemeente zou kunnen regelen (npo 1, p. 13), dient erop gewezen te worden dat een verzoek om internationale bescherming een geheel andere doelstelling heeft dan het louter bekomen van een verblijfsrecht, met name het bekomen van internationale bescherming omdat men ten aanzien van het land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade meent te koesteren.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming baseert op uw zwangerschap voor het huwelijk, echter is het ongeloofwaardig dat u zwanger werd voor uw huwelijk en dat u daardoor een vrees bij terugkeer moet koesteren.

Allereerst is het opmerkelijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) tot tweemaal toe verklaart dat u op 4 juni 2021 gehuwd bent (zie CGVS vragenlijst –14, 16a) en dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS louter een vage tijdsindicatie geeft, namelijk dat u “denkt” dat u ergens tussen juli en augustus

2021 gehuwd bent (npo 1, p. 7). Gezien uw huwelijksdatum het cruciale punt is van uw relaas om te kunnen bepalen of u voor of tijdens uw huwelijk zwanger werd, is het onaannemelijk dat u hier geen duidelijk zicht op zou kunnen bieden tijdens het persoonlijk onderhoud. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ in staat was om een concrete datum te geven terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud vaag blijft, waarop u verklaarde dat u zich waarschijnlijk heeft vergist of dat u iets door elkaar hebt gehaald (npo 2, pp. 15-16). Echter kan deze verklaring niet overtuigen gezien u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat alles correct werd genoteerd op de DVZ (npo 1, p. 4) alsook omwille van het feit dat u tot tweemaal toe in staat was een concrete huwelijksdatum, namelijk 4 juni 2021, te geven op de DVZ (zie CGVS vragenlijst –14, 16a). Rekening houdend met het feit dat een gemiddelde zwangerschap 40 weken duurt, zou u rondom 9 juli 2021 zwanger geworden zijn aangezien uw dochter op (...) april 2022 is geboren (zie blauwe map – document 1). Vanuit deze optiek kan dus enkel afgeleid worden dat u wel degelijk na uw huwelijk zwanger werd.

Bijgevolg kan daarom worden geconcludeerd dat u al gehuwd was toen u terugkeerde vanuit Polen naar Ingoesjetië. Uw relaas, waarin u aangeeft dat u pas bij terugkeer in Ingoesjetië uw moeder inlichtte over uw relatie en zwangerschap vóór het huwelijk, dat het huwelijk pas geregeld werd nadat u in Ingoesjetië was, en dat uw neef u bestrafte vanwege uw buitenechtelijke zwangerschap en u zo snel mogelijk wilde wegsturen naar het buitenland, wordt hiermee weerlegd.

Verder dient ook te worden opgemerkt dat u op de DVZ verklaart dat enkel uw moeder op de hoogte was van uw zwangerschap (zie CGVS vragenlijst 3.5) waar u op het CGVS verklaart dat uw neef die procureur is ook op de hoogte was (npo 1, p. 10), alsook dat er nog naasten zijn die ervan op de hoogte waren (npo 1, p. 15). Wat betreft uw neef is het ook opmerkelijk dat u op de DVZ niet had verteld over de doodsb bedreiging die hij naar u uitte, alsook niet over de elektrocutie die u op uw persoonlijk onderhoud aanhaalt (npo 1, pp. 14-15). U wordt gevraagd een verklaring te geven voor het niet-vermelden van deze informatie waarop u louter antwoordt dat het u niet werd gevraagd dit te vertellen, dat u niet wist dat u dat op de DVZ moest zeggen en dat u afgeleid was omdat uw dochter aanwezig was op de DVZ (npo 2, p. 17), echter kan deze uitleg niet overtuigen. Gezien dit aan de kern van uw relaas raakt, wordt verwacht dat u hier melding van maakt op de DVZ wanneer er een uiteenzetting van de feiten wordt gevraagd.

Verder zijn uw verklaringen over de ontmoeting met uw echtgenoot onaannemelijk.

U vertelt dat u in Polen mocht wonen en werken om geld te sparen voor uw studies bij terugkeer naar Ingoesjetië. Ook zou u in de weekenden van Polen naar België zijn gereisd om tijd door te brengen met uw toenmalige vriend, nu uw echtgenoot, vanaf uw tweede reis naar België verbleef u telkens bij hem (npo 2, p. 8). Dit strookt echter absoluut niet met de strenge regels die u naar eigen zeggen moest naleven. Volgens uw verklaring werden er duidelijke afspraken gemaakt over uw werk in Polen: u mocht alleen werken en moest daarna direct naar huis gaan. Bij overtreding zou een zware straf volgen (npo 2, p. 14). Bovendien stond u dagelijks telefonisch in contact met uw ouders in de periode dat u in Polen werkte (npo 2, p. 7). U schetst uw ouders als zeer streng; zo zou uw vader u in het verleden zelfs hebben gewurgd omdat u met een jongen telefoneerde (npo 1, p. 12). Uw gedrag is niet aannemelijk voor iemand die, zoals u suggereert, in een dergelijke conservatieve familie is opgegroeid. Het verloop van uw kennismaking met uw man is daardoor ongeloofwaardig en wekt de indruk dat jullie huwelijk op een andere manier tot stand is gekomen dan u doet uitschijnen. Hierbij moet ook opgemerkt worden dat u op de DVZ had verklaard dat uw schoonfamilie destijds uw familie contacteerde om het huwelijk te regelen (zie CGVS vragenlijst 3.5) terwijl u hier geen melding van maakt op het CGVS.

Het is onaannemelijk dat u zou uitgetrouwd worden aan een oude man bij terugkeer naar Ingoesjetië.

U verklaart op de DVZ dat indien u in Ingoesjetië was gebleven en ongetrouwd uw kind ter wereld zou hebben gebracht, dan zou u gedwongen geweest zijn om met een oude man te trouwen (zie CGVS vragenlijst – 3.4 en 3.5). Gezien u bent gehuwd met uw man met het akkoord van uw familie (npo 1, p. 8, npo 2, p. 15), bent u er niet in geslaagd aan te tonen dat u de vrees om uitgetrouwd te worden aan een oude man zou moeten koesteren bij terugkeer naar Ingoesjetië.

Het is onaannemelijk dat u van uw kinderen gescheiden zou worden bij terugkeer naar Ingoesjetië.

U verklaart op de DVZ dat indien u in Ingoesjetië was gebleven en ongetrouwd uw kind ter wereld zou hebben gebracht, dan zou u uw kind moeten afgeven hebben aan de familie van de vader (zie CGVS vragenlijst – 3.4 en 3.5). Gezien u gehuwd bent met de vader van uw kinderen, bent u er niet in geslaagd een vrees hieromtrent aan te tonen.

Verder is het onaannemelijk dat u bij terugkeer naar Ingoesjetië geen mogelijkheid zou hebben om te werken, te studeren, om uzelf te ontwikkelen omdat u door uw familie constant gecontroleerd zou worden (npo 1, p. 19) gezien uw voorgehouden vrees tegenover uw familie ongeloofwaardig is en er geen andere geloofwaardige indicatie is dat uw familie u constant zou controleren.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Er kan hieromtrent dan ook geen persoonsgerichte vrees tot vervolging in uw hoofd worden vastgesteld bij terugkeer zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts

beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusrussischefederatieveiligheidssituatietsjetsjeniedagestaneningoesjetie20240222.docx.pdf>) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Uw neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen ombuigen. Uw internationaal paspoort en het uittreksel van de geboorteakte van uw dochter, K. I. (...), staven louter jullie identiteit, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.3. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asieliinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asieliinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asieliinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asieliinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Bij terugkeer naar de Russische Federatie (Ingoesjetië) vreest verzoekende partij haar familie wegens haar buitenechtelijke zwangerschap (notities CGVS d.d. 31/03/2025, p. 14).

De Raad is evenwel van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met haar familie omdat zij zwanger zou zijn geworden voor het huwelijk.

Vooreerst ondergraaft haar laattijdig verzoek om internationale bescherming reeds danig de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terecht op het volgende gewezen: *“Vooreerst dient te worden gewezen op de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming. U vertrok namelijk eind oktober 2021 uit Ingoesjetië en u diende pas een verzoek om internationale bescherming in op 22 augustus 2022.*

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een

verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen gelet op de door u vooropgestelde ernstige feiten in uw land van herkomst, namelijk dat u door uw neef met de dood werd bedreigd en dat u door hem werd geëlektrocuteerd doordat u zwanger werd voor het huwelijk (npo 2, pp. 14-15), getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Bovendien kennen uw man en uw schoonfamilie de procedure betreffende internationale bescherming gezien zij deze procedure jaren geleden ook hebben doorlopen, erkende vluchtelingen zijn sinds 2012 en sindsdien in België woonachtig zijn. Waar u als verschoning inroept dat u dacht dat u uw papieren zou kunnen krijgen als u met uw man trouwt en dat u dacht dat u uw verblijf via de gemeente zou kunnen regelen (npo 1, p. 13), dient erop gewezen te worden dat een verzoek om internationale bescherming een geheel andere doelstelling heeft dan het louter bekomen van een verblijfsrecht, met name het bekomen van internationale bescherming omdat men ten aanzien van het land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade meent te koesteren." De in het verzoekschrift opgegeven uitleg waarom zij niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende, met name dat zij bij aankomst in België zwanger was en ook niet wist dat zij voor haar situatie beroep kon doen op de procedure internationale bescherming, kan geenszins overtuigen. Zo ziet de Raad niet in hoe het loutere gegeven dat zij bij aankomst in België zwanger was haar zou verhinderen een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Overigens beviel zij begin april 2022 reeds van haar dochter en wachtte zij nog tot 22 augustus 2022 om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Daarnaast kan het ook niet ernstig worden genoemd dat verzoekende partij niet wist dat zij voor haar problemen in haar land van herkomst beroep kon doen op internationale bescherming. Immers kan worden aangenomen dat zij op de hoogte was van de procedure betreffende internationale bescherming, aangezien haar man en schoonfamilie deze procedure jaren geleden ook hebben doorlopen. In het verzoekschrift wordt opgeworpen dat de problemen van haar man van politieke aard waren en dat zij niet wist dat zij ook voor haar familiale problemen beroep kon doen op deze procedure, doch mag, in het licht van de door haar voorgehouden vrees bij terugkeer naar haar land van herkomst, van verzoekende partij redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich desbetreffend zou hebben geïnformeerd. Haar laattijdig verzoek ondergraaft dan ook wel degelijk de door haar beweerde nood aan internationale bescherming.

Bovendien kan geen enkel geloof worden gehecht aan haar bewering dat zij zwanger werd voor haar huwelijk en derhalve evenmin aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid. Door verwerende partij worden dienaangaande immers volgende terechte en pertinente vaststellingen gedaan: "Allereerst is het opmerkelijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) tot tweemaal toe verklaart dat u op 4 juni 2021 gehuwd bent (zie CGVS vragenlijst –14, 16a) en dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS louter een vage tijdsindicatie geeft, namelijk dat u "denkt" dat u ergens tussen juli en augustus 2021 gehuwd bent (npo 1, p. 7). Gezien uw huwelijksdatum het cruciale punt is van uw relaas om te kunnen bepalen of u voor of tijdens uw huwelijk zwanger werd, is het onaannemelijk dat u hier geen duidelijk zicht op zou kunnen bieden tijdens het persoonlijk onderhoud. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ in staat was om een concrete datum te geven terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud vaag blijft, waarop u verklaarde dat u zich waarschijnlijk heeft vergist of dat u iets door elkaar hebt gehaald (npo 2, pp. 15-16). Echter kan deze verklaring niet overtuigen gezien u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat alles correct werd genoteerd op de DVZ (npo 1, p. 4) alsook omwille van het feit dat u tot tweemaal toe in staat was een concrete huwelijksdatum, namelijk 4 juni 2021, te geven op de DVZ (zie CGVS vragenlijst –14, 16a). Rekening houdend met het feit dat een gemiddelde zwangerschap 40 weken duurt, zou u rondom 9 juli 2021 zwanger geworden zijn aangezien uw dochter op (...) april 2022 is geboren (zie blauwe map – document 1). Vanuit deze optiek kan dus enkel afgeleid worden dat u wel degelijk na uw huwelijk zwanger werd.

Bijgevolg kan daarom worden geconcludeerd dat u al gehuwd was toen u terugkeerde vanuit Polen naar Ingoesjetië. Uw relaas, waarin u aangeeft dat u pas bij terugkeer in Ingoesjetië uw moeder inlichtte over uw relatie en zwangerschap vóór het huwelijk, dat het huwelijk pas geregeld werd nadat u in Ingoesjetië was, en dat uw neef u bestrafte vanwege uw buitenechtelijke zwangerschap en u zo snel mogelijk wilde wegsturen naar het buitenland, wordt hiermee weerlegd." Verzoekende partij slaagt er niet in hierop een ander licht te werpen. Zij stelt dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken te lang geleden plaatsvonden om het zich nog precies te kunnen herinneren, dat zij geen kopie kreeg van haar verklaringen aldaar waardoor zij niet kon controleren of haar verklaringen er juist werden genoteerd en dat zij onvoldoende geconcentreerd was tijdens het gesprek door de aanwezigheid van haar dochter. Dient evenwel te worden herhaald dat zij bij de aanvang van haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal nog uitdrukkelijk aangaf dat alles correct werd genoteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (notities CGVS d.d. 31/03/2025, p. 4). Zij toont op geen enkele manier *in concreto* aan dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd zouden zijn genoteerd. Dit geldt des te meer nu zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal niet in staat bleek te zijn de concrete datum aan te geven waarop zij dan wel zou zijn gehuwd en er niet verder kwam dan een vage tijdsindicatie (notities CGVS d.d. 01/08/2025, p. 15-16). Uit dit alles kan worden afgeleid dat zij wel degelijk huwde op 4 juni 2021 en aldus na haar huwelijk zwanger werd. Per aanvullende nota van 5 juni 2026 brengt verzoekende partij nog een foto aan die haar zou afbeelden tijdens haar huwelijk op 16 augustus 2021 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10), doch dit stuk is

geenszins van aard een ander licht te werpen op voorgaande vaststellingen en volstaat allerm minst om aan te tonen dat haar huwelijk plaatsvond in augustus 2021. Immers kan aan een dergelijke privé-foto geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie biedt over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Ook kan de neergelegde afbeelding van haar gsm waarop de bewuste foto te zien is gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst worden, waardoor het stuk niet van aard is om aan te tonen dat de bewuste foto daadwerkelijk genomen werd op 16 augustus 2021, zoals verzoekende partij beweert.

Het ongeloofwaardige karakter van haar problemen met haar familie omwille van de beweerde buitenechtelijke zwangerschap wordt bovendien bevestigd door een ernstige omissie in haar initiële verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad volgt de commissaris-generaal immers waar deze in de bestreden beslissing het volgende vaststelt: *“Verder dient ook te worden opgemerkt dat u op de DVZ verklaart dat enkel uw moeder op de hoogte was van uw zwangerschap (zie CGVS vragenlijst 3.5) waar u op het CGVS verklaart dat uw neef die procureur is ook op de hoogte was (npo 1, p. 10), alsook dat er nog naasten zijn die ervan op de hoogte waren (npo 1, p. 15). Wat betreft uw neef is het ook opmerkelijk dat u op de DVZ niet had verteld over de doodsb bedreiging die hij naar u uitte, alsook niet over de elektrocutie die u op uw persoonlijk onderhoud aanhaalt (npo 1, pp. 14-15). U wordt gevraagd een verklaring te geven voor het niet-vermelden van deze informatie waarop u louter antwoordt dat het u niet werd gevraagd dit te vertellen, dat u niet wist dat u dat op de DVZ moest zeggen en dat u afgeleid was omdat uw dochter aanwezig was op de DVZ (npo 2, p. 17), echter kan deze uitleg niet overtuigen. Gezien dit aan de kern van uw relaas raakt, wordt verwacht dat u hier melding van maakt op de DVZ wanneer er een uiteenzetting van de feiten wordt gevraagd.”* In het verzoekschrift wordt wederom gewezen op de aanwezigheid van haar dochter tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Er wordt gesteld dat verzoekende partij onmogelijk kon spreken over het geweld in het bijzijn van haar kind. De Raad merkt evenwel op dat verzoekende partij toen zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met deze omissie, op geen enkel moment aangaf dat zij deze feiten niet wilde/kon vertellen bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat haar dochter aanwezig was. Dit betreft dan ook een allerm minst overtuigende *post-factum* verklaring. Dient tevens te worden benadrukt dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk stelde dat enkel haar moeder op de hoogte was van haar zwangerschap (zie vragenlijst CGVS, vraag 3.5). De Raad ziet niet in hoe de aanwezigheid van haar dochter, die op dat moment ongeveer zes maanden oud was, verzoekende partij zou verhinderd hebben minstens kort gewag te maken van het gegeven dat ook haar neef ervan op de hoogte was en dat zij ook ernstige problemen met hem had gekend. Deze omissie ondergraaft wel degelijk verder de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag.

Tevens legt zij onaannemelijke verklaringen af over de wijze waarop zij haar echtgenoot zou hebben ontmoet. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal hieromtrent dienstig als volgt: *“U vertelt dat u in Polen mocht wonen en werken om geld te sparen voor uw studies bij terugkeer naar Ingoesjetië. Ook zou u in de weekenden van Polen naar België zijn gereisd om tijd door te brengen met uw toenmalige vriend, nu uw echtgenoot, vanaf uw tweede reis naar België verbleef u telkens bij hem (npo 2, p. 8). Dit strookt echter absoluut niet met de strenge regels die u naar eigen zeggen moest naleven. Volgens uw verklaring werden er duidelijke afspraken gemaakt over uw werk in Polen: u mocht alleen werken en moest daarna direct naar huis gaan. Bij overtreding zou een zware straf volgen (npo 2, p. 14). Bovendien stond u dagelijks telefonisch in contact met uw ouders in de periode dat u in Polen werkte (npo 2, p. 7). U schetst uw ouders als zeer streng; zo zou uw vader u in het verleden zelfs hebben gewurgd omdat u met een jongen telefoneerde (npo 1, p. 12). Uw gedrag is niet aannemelijk voor iemand die, zoals u suggereert, in een dergelijke conservatieve familie is opgegroeid. Het verloop van uw kennismaking met uw man is daardoor ongeloofwaardig en wekt de indruk dat jullie huwelijk op een andere manier tot stand is gekomen dan u doet uitschijnen. Hierbij moet ook opgemerkt worden dat u op de DVZ had verklaard dat uw schoonfamilie destijds uw familie contacteerde om het huwelijk te regelen (zie CGVS vragenlijst 3.5) terwijl u hier geen melding van maakt op het CGVS.”* In het verzoekschrift wordt opgeworpen dat het niet onlogisch is dat verzoekende partij gebruik maakte van de vrijheid die zij eindelijk genoot. Echter acht de Raad het gelet op de strenge voorwaarden waaronder haar ouders haar hadden toegelaten om in Polen te wonen en te werken en de zware straffen die zouden volgen bij overtreding geenszins plausibel dat verzoekende partij dergelijke risico's zou nemen. In het licht van de door haar geschetste omstandigheden en haar beweerde zeer conservatieve familie, missen haar verklaringen iedere geloofwaardigheid.

Mede gelet op wat voorafgaat, maakt zij evenmin aannemelijk dat zij bij terugkeer zal worden uitgehuwelijkt aan een oude man, dat zij gescheiden zal worden van haar kind(eren) en dat zij geen mogelijkheid zou hebben om te werken, te studeren en om zichzelf te ontwikkelen. De Raad treedt verwerende partij bij in volgende motieven, dewelke verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* weerlegt: *“Het is onaannemelijk dat u zou uitgehuwelijkt worden aan een oude man bij terugkeer naar Ingoesjetië. U verklaart op de DVZ dat indien u in Ingoesjetië was gebleven en ongetrouwd uw kind ter wereld zou hebben gebracht, dan zou u gedwongen geweest zijn om met een oude man te trouwen (zie CGVS vragenlijst – 3.4 en 3.5). Gezien u bent gehuwd met uw man met het akkoord van uw familie (npo 1, p. 8, npo*

2, p. 15), bent u er niet in geslaagd aan te tonen dat u de vrees om uitgehuwelijkt te worden aan een oude man zou moeten koesteren bij terugkeer naar Ingoesjetië.

Het is onaannemelijk dat u van uw kinderen gescheiden zou worden bij terugkeer naar Ingoesjetië.

U verklaart op de DVZ dat indien u in Ingoesjetië was gebleven en ongetrouwd uw kind ter wereld zou hebben gebracht, dan zou u uw kind moeten afgegeven hebben aan de familie van de vader (zie CGVS vragenlijst – 3.4 en 3.5). Gezien u gehuwd bent met de vader van uw kinderen, bent u er niet in geslaagd een vrees hieromtrent aan te tonen.

Verder is het onaannemelijk dat u bij terugkeer naar Ingoesjetië geen mogelijkheid zou hebben om te werken, te studeren, om uzelf te ontwikkelen omdat u door uw familie constant gecontroleerd zou worden (npo 1, p. 19) gezien uw voorgehouden vrees tegenover uw familie ongeloofwaardig is en er geen andere geloofwaardige indicatie is dat uw familie u constant zou controleren.”

Ten slotte duidt de Raad er nog op dat een loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst voor vrouwen niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.5. De door verzoekende partij bijgebrachte documenten (administratief dossier, stuk 5, map documenten) werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen. Haar internationaal paspoort (doc. 1 (origineel gezien)), haar geboorteakte (docs. 2 en 3 (kopieën)) en het uittreksel van de geboorteakte van haar dochter, K. I. (doc. 4 (kopie)), staven immers louter hun identiteit, hetgeen evenwel niet wordt betwist.

2.2.6. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal desbetreffend als volgt: *“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.*

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusrussischefederatieveiligheidssituatietsjetsjeniedagestaneningoesjetie20240222.docx.pdf>) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks

bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.”. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die deze vaststelling weerleggen. Waar moet worden vastgesteld dat de link in de bestreden beslissing, die verwijst naar voormelde COI-Focus van 22 februari 2024, niet beschikbaar is, benadrukt de Raad dat de correcte weblink naar deze landeninformatie door verwerende partij werd bijgebracht per aanvullende nota van 1 juni 2026 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8).

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT